

POLEMIKY

XIII

MÚZA

Bleďounká slečinka, fialové žilky se kmitají pletí.
Kdys v noci jsem našel ji na loži svém, když snění mě
opřádal pavouk;
na moje rty své tisknouc v křeči, padla mi do objetí,
jako když rozkoš palčivá schvátí, sen horečný na hrud' vletí.

5 Ted' spolu na toulkách blázníme městem, když lampy se
do noci chvějí;
o polibek se mnou se divoce rve a zase mě šíleně líbá,
tisíckrát bídne mě poníží a zase odprosí v reji,
když její drobounká ústa vstříc se mi nervózně smějí.

10 Hrou rozmarů drtí mi uštvané nervy a pokrucuje tahy;
tak draze si vykoupím okamžik, jenž rozkoší bývá vlahý,
tak draze, oh, draze, a zřídka a zřídka tak!

A paraziti vědy za katedrou, sledi uzení,
o Homéra družce vznešené bájí a žvaní v nadšení –
leč ty, Múzo, již v kolébce koketa, přec bylas vždy lehká jen
holka.

XIV

(*Fragment*)

Lidičky starostliví,
co mého na mozcích malounkých vás lechtává asi?
Snem, který vysnít jste ubozí příliš, že se duše má živí
a volno myšlenek hrdých že neprodám za hrnců egyptských
časy?

- 5 Lidičky starostliví, libel kariéry lapači chtiví,
zvuk sudů ohromně prázdných z vašeho nitra se hlásí...

Příteli, jenž četl mé verše v parlamentě

Ty stěny smutné a uposlouchané!
 A ty lavice smutné a uposlouchané...!
 Stesk věcí otřelých na všem tu visí.
 A prázdnota, prázdnota nade vším vane.

5 A ty odbarvené řeči a výkřiky čísi!
 Jak teplá voda v mysl to lenivě kane.
 A kolem ta zbahnělá, neplodná půda.
 Ubohý, nuda tě přepadla z toho všeho, strašlivá nuda!

10 Ó, řekni mi! Když pak vzals verše mé, smutné to kvítí
 z bahnisek žalářů a z močálu našeho žití,
 a znovu vzpomínal všeho, všeho, co srostlo již s námi:

poctivých revolt zdupaných, žalářů nad vodami
 a pak snad i hesel a praporů, jichž tolik již hnije a shnilo, –
 ó, řekni jen, rychle, řekni mi, jak ti pak bylo?!

5 nad čistým květem chtěl jsem, bychom přátelství sklenuli
spolu
jak kupoli zlatou, jež se od obzoru tmavého odráží jasně...
Nad čistým květem! Víš? – Tys ideál strhl však dolů
a přátelství vášni své hodils v hladové dásně! –

Krev slabošské rasy! Za soucitem u žen pak vrní.
10 A chlastem chce přesvědčit sebe o mužném bolu.
A my jsme hymnu lidí nových zpívali spolu!

Ne, na těch cestách příliš mnoho je trní.
A šplhavců ne-li, tož bab... A hrud' hledej, kam nadšení
vzdoru žár vdechlo!
A přátelství? Eh, kotě falešné, dobře že zdechlo!

Má vášně tak šílené tóny a jejím dechem již mnohý puk
zvón...

A na tvé zvonici provazy se třesou divoce dneska,
snad v propastech puklý tvůj zvon poslední vydechne ston;
převozník na vodách šílenství spokojen v ruce si tleská...

5 Však snad i jednou vrácen tišinám v loktech idolu potkáš
svůj skon.

Ale, bratře, ty, který zříš jen hložinu před sebou v dáli
a nevidíš zory východu, jen slunce krvavý sklon,
tys aspoň vášní svou silný... Co kolem se válí

10 na bahnech stagnantních dav přátel líný a podlý,
jenž našel svá telata zlatá a v břichu důstojnost modly
a je tak směšný a banální s frázemi tribuna davu.

Však, ty s věčnou touhou, v životě také své říci slovo,
ty silný, než abys mlčel, a slabý říci to slovo,
ty s věčným zápasem —: jsou ještě duše, jež milují tvou
hlavu.

Cel žalárních tíseň nám seděla v šíji, a tak jsme jeli,
já, myšlenek smečka dotěrná a citů opilé holky,
svou pyšnou rukou pochodeň vrh jsem na poslední mosty
(– jen kupředu jedeme vždy –). A tak jsme jeli.

5 Hoj, ta naše meta nová a zářivá v dálce!
Sen, pohádka bělostná... Prosákla celou mou bytost,
květ mého mozku a prameny vřelého mého srdce!
O luzích volnosti věčné, kde vládnu orlové mezi orly...!

10 A vy, ubozí, ve špíně dnů uvázli jste
a vaše perutě vypelichaly zvolna,
a dobře krmená, příliš tuku pobrala břicha!

Co která mi strana? Co hesla mi vaše?
Kupředu jedeme! K své metě planoucí hledím!
Sen, pohádka bělostná prosákla celou mou bytost.

Ta hořkost černých nocí, kam oko se vpíjí zas a zas,
 ta je již vůní květů mých a chutí mých plodů.
 Potměšilých vteřin neúprosný ras
 jedu mi nalévá do číše při života hodů.

5 Ký div, že horkou hlavu zřím v nervózní dlaně sklánu,
 květ sehnutý temnem noci, již obklopen jest,
 květ zlákaný chvilkou slunce a sžehlý v příštím ránu,
 květ na kraji příliš ušlapaných cest.

10 Ale svým stonkem v dobré půdě zakořeněný jsem.
 A stokrát raněn, stokráte hlavou pohodím pyšně,
 se starým člověkem zápasím a zápasím bezoddyšně.

Má zahrada mládím zrosena jest a nadšením teplou má
 zem;
 jsem apoštol nového žití a žádné se nelekám rány,
 jsem rytíř nového Grálu, jsem rytíř bez bázně i hany.

Oh, vlasti má, ty můj sne a láska má horoucí, buď
pozdravena
za modravými vrchy věků, jež doutnají v budoucnu země!
Vyhnanec planety lepší snad, v říze fialové duše má sténá,
po tobě, vzdálená, touhou mrouc, pro niž není kojného
mléka ve mně.

5 Jdu krajem žírným, – ale smutek odvislosti pokryl ty pláň
a pro plazivého psa pokory stále nejsou tu hluší;
jdu městem slavným, – ale rděly by se kolem ty stráně,
kdyby vyprávět mohly o orgiích kanibalských duší.

Však v hořkém tom očištcí nadšen zřím v tajemnou tvou
dál,
10 ač vím, že dříve nestihnu slunný a bílý ideál,
dokud mě vůle tajemná nevrhne na jiných planet dráhy.

Však ty, již spoutaní anarchií zvou a vydědění
královstvím božím,
ty, hrůzo žoldáků, já každé hnutí svalu a každý srdce tep
na oltář tobě složím:
oh, k našim dětem aspoň, lásko všech, přijď záhy!